

БОРІТЕСЯ — ПОВОРЕТЕ!

ВАРТОВИЙ

**Бюлетень Студентської групи Правього відділу
УКРАЇНСЬКОЇ ПАРТІЇ СОЦІАЛІСТІВ-РЕВОЛЮЦІІ.**

Г р у д е н ь 1 9 2 6 .

ж.3

№ 8161

Борітесь - поборете!

ДАРФОРМІЙ

ГРДЕНЬ 1926 р.

ПРАГА.

100005

КРАХ БІЛЬШОВИЗMU.

(З приходу осінніх конференцій і сесій.)

Осінні "парламенти" ЗКП. (на Україні КПБУ) пройшли під знаком найлютішої боротьби з стбзпами більшовизму. Зінов'євим, Троцьким, Каменєвим і інш. і в результаті цієї боротьби - стовпі зикинуті геть!

Троцький, Зінов'єв, Каменев! Страшні колись імена. А тепер опльозані, оганьблені, зикинути на смітник.

Чому?

ЗКП.(б) змінила свій програм.

Ось які були гасла правовірного більшовизму:

1. Захоплення влади.
2. Диктатура З.Л.П. (тоді Р.К.П.)
3. Колоніяльний визиск селянства.
4. Переобробка селянства з пролетаріят.
5. Світова революція.

Метод - військовий комунізм, мілітаризація праці. Все по військовому наказу, все безперечно!

Людсько життя - нічо. Сучасне покоління лише матеріял, капуста, - все робиться для майбутнього ідеального пролетарського суспільства.

Звідциль велике призирство до людини, велика байдужість з пролизанні крові.

І се: влада захоплена. Диктатура утворена. Військовий комунізм заведено. Колоніяльний визиск селянства запроваджено. Ало...

Але - немає світової революції, яка пала б всі засоби до розвитку комунізму. Доведеться замика-
тися з межах С.Р.С.Р. і ... будувати економічну
базу на селянстві. На тему самому селянству, яко
треба знищити.

Рецепт Троцького був прости - "розвочене за-
лізо" для селянства. Але спра扎 в тому, що приш-
кварене залізом селянство перестало брати, сія-
ти.... будувати більшовиків. Та Троцьки стояв
на своєму, і його вигнали з "головки".

Однаке "союз з селянством", проголошений З.І.Н.
е не те, чого хотіли та з що зірили "стозли". Лен-
нінградський пролетаріят Зінов'євих заховувався
інакше: на принципі перетворення села в фабрично-
му котлі, на принципі гегемонії (панування) про-
летарія над мужиком.

І ст з опозиції опинились Зінов'єв, а за ним
і всі "правозірні" прослетаристи. Ліва й права опе-
зиція стоять на одному - на принципі "ущемлення"
кулака, панування над селянством. Це є їх симбол
зіри, і сім'єза од нього - персональна смерть.

Однаке продовження правозірної політики З.І.П.
ставило на карту само існування комуністів. і зде-
розвід на інстинкт життя "комунарі" рідуче взяли
лінію на "мужика" - лінію, прибрану сміроспішно
в теорію ленінізму Бухаріним та Сталіним.

На чолі її Сталін.

Біл між ним і опозицією закінчився крахом
останньої. На Букраїнській партконференції (ПБУ)
на ХУ конференції З...П., на сесіях виборчих, на
пропагандистських зіздах, на комінтерні - скрізь запанувала нова
лінія - сталінська.

Опозиція ясно добивалася колосіяльного визиску
селянства (Преображенський), обираючи села висо-
кими цінами на товари, обираючи непімана, доб пі-
нести платню робітникам і будувати величезну ін-
дустрію. (Не зідомо хто при голому селянству купу-
вав би індустріальні вироби). Це, зважаючи на по-
рівнені профіси комуністів.

Теперод же сім'єзалися, і що сяначе крах біль-
шовизму.

Більшовизм збанкрутів і тепер З.І.П. зіде ко-
премісну політику, наблизившись до інтересів працюю-
чих. До цього її принудило сім'єза з енергією
селянства. З овонс примиусити її і на остаточну

капитуляції.

Однака в цей час ЗІП. де залишається зі своїми основними шкідливими принципами, а саме: ідею диктатури і Гегемонії пролетаріату в селянській країні, ідею селянського поневолення.

З цього випливає й незоля українська чужа влада У.С.Р.Р., безправність селянства. Революційними ідеалами трудового суспільства українського було й є:

1. Винищення деспотичної влади.
2. Вигнання класи визискузачів-поміщиків і капіталістів.
3. Влада працюючих - селян, робітників і трудовій інтолігенції.
4. Трудове мирне життя.

Більшовизм псиніс, однака: нову деспотичну владу, нових визискузачів селянства і замість мирного трудового життя - незоля селянству.

Революція В.І.Л. рубить цей більшовизм і дає можливість вільнішої праці, лагіднішої влади, меншого визиску. Дальниши розвок під тиском українського селянства поведе до передачі влади всім працюючим, до політичної демократії трудящих, до праздової Української Трудової (соціалістичної) Республіки.

Але цього ще нема. Є тільки перший крок до цього, перша проба на в тюремному мурі більшовицької катогрії.

Та коли В.І.Л. пережила внутрішній свій ідологічний крах, немає сумніву у тому, що за цим кроком піде далі.

Отже не капитулювати, не розпластиутись од умілення "українізаціями", як не капитулює наш трудовий народ. А бити тяжкими ломами в більшовицький деспотичний принцип і гнати В.І.Л. на шлях передовження до повної демократії всіх тсудящих.

КАЙНОВА РОБОТА.

У свій час журнал "Нова Україна" зробив оцінку органу полонічілів тижн. "Тризуб"... Автор статті "Не з ті взулись", між іншим писає:

"Наіменування Паризького тижневика "Тризубом", одразу виявило неповажне відношення до національного гербу - намір кількох людей хотіли зробити його для гуртка святку, претенційність і самохвалство видавців: от мовляв, які ми державники - найциріші патріоти. Ми за "Тризуб"..... Ми промовчали, чекаючи як виявлять себе ті, що так зундечно прикрилися "Тризубом"..... Для чого ж чипляти на себе "Тризуб"? Очевидно лише для того, для чого паніца прикрашується значком товариства тверезости, а злодій - товариства морального виховання. Доб прикрити своє дійсне ество й лекше здійснити своє злодійське діло. Українське громадянство ясно бачить, з ким має діло. Нахабне блузнірство з українським гербом не поможе. Видко пана по походу. Сумно лише, що всякі люди можуть безкарно занечиувати річі, які користуються пошаною нації, втягуючи їх у непристойні й нечисті справи".

Не дзвго прийшлося чекати, щоб "Тризуб" показав своє дійсне лицо, виявив себе, так би мовити, на "культурній праці" українському народові.

На дніях українська еміграція, що перебуває в Чехословаччині й по заїї мехами, була зворушена ганебним зчинком "Тризуба" (ч. 52, 7-XI ц.р.) по відношенню до осіб, завдяки яким, українська еміграція знайшла в Чехословаччині не тільки правний захист, але й широку матеріальну та культурну допомогу. Брутальність зчинку набирає особливого значення, бо цим зчинком ображена людина - представник влади братнього народу, до з такою цирюю сердечністю працював для справи допомоги українські еміграції в Чехословаччині, за якою звернулись з 1921 р. т. М. Шаповал і його товариші по партії до Чеської влади. Поміч українській еміграції уцілена до тоді, коли "добродіям" із редакції "Тризуба", а особливо тим незданим по-

літикамна, бувши "вершителям" долі українського народу й не снилось, що така поміч може бути одержана без їх участі.

Гарбою незмінного сорому мусить покритись лицо кожного чесного українського емігранта при думці, до редактором, од нині "слазетного" органу, є соціаліст І.Л.Чекаленко, що сам, спасаючись від тарнівського голоду, прибув не куди інше як в Чехію де, не питали його, яких зін політичних переконань і як зін стається до проводирів еміграції, а дали допомогу: дали стипендію та посаду лектора з педагогічному Інституті. До це - чорна нездіяність? Мабуть ні! Бо коди-б це зробили дикиуни, то такий зчинок можна було-б назвати приналежні не культурністю, між тим ми маємо ціле з людьми, котрі амбітно натягнули на себе маскару "культурності" Й надто хворобливо ставляться до всього того, де є хоча натяк на "некультурність"... Тому, ми маємо право назвати пам'ят, надруковані в "Тризубі" свідомим злочином, зикликаним почуттям заздрості у тих, що зішли (вже давно!) ганебна з висоти свого Олімпу, думаючи, що вони зробили для української нації велике діло і що можуть робити його й далі, лише, мовляв, треба обратись до влади, а разом із тим і до грошей.

Ми ясно уявляємо собі, що сталося би, коли б цоля судила цім людям добраться до влади де й тут на еміграції.

Ще срійі в нашій памяті часи, коли ці зу-
божені "таланти" робили "політику", керуючи
оружною боротьбою українського народу за
свою державну незалежність.

Ми памятаємо, як голодне й обдерте військо, позбавлене належного заасмотрення з боку влади, гинуло більш від холоду та голоду, ніж від ворожих куль.

Безглазі й злочинні розпорядження влади сіяли наїкруги озлоблення й ненависть не тільки до самого війська, але й до цілої української справи.

Де була ця "влада" і що робила, коли знешкоджене недоїданням і антисанітарними умовами військо, гинуло тисячами в шпиталях, на шпитальних дворах і навіть в стайннях, від ти-

Чу і інших хороб?

Що нарешті зона зробила для охорони і збереження лимузеного з центру України народного добра, яке грабувалось, "діячами-патріотами"?

Нам залишається лише на це відповісти:

Спасаючи себе і своє "владу", вони одно могли зробити - це підписати з шляхетською Польщею ганебну угоду, віддаючи цім українську землю з II міл. "українського народу на експлуатацію і знищання польським сатрапам.

Коли ж "гра" їхня скінчилася, після незданих військових акцій, поруч із новими "спільниками" зони іде не хотіли зійти зі сцени.

Прибите, ізично і морально, голодне - обдерте українське військо зони віддали за прести - в польські табори, а польській владі - міліони - зе майно - і це при існуванні "угоди".

Але й після цього, жадоба влади не давала їм спокою і на перши ж поклик польської війської контр-розвідки зони післали з таборів на Україну на безглузду авантюру, знесилених, але зірячих у святість своєї справи і готових життя своє віддати; найкращих наших людей. Наслідки цього "підріємства" були жахливи: розстріл 359 недасних вояків в м. Базарі черговими окупантами з України, а ще не одна сотня іх загинула від морозів і голоду або пропала "без вісти".

А їхня праця з таборах?

Вони нездібні були називати добитись організації в таборах будь-яких курсів практичного знання, щоб хоча цім способом вивести, загнаних ними в табори вояків із стану знезірря й розпути... Марні були надії. Тисячі українського війська сиділо в таборах роками, не використувавши цього часу для себе, для свого малбутнього... Вони ж, наїздили з табори тільки для того, добусловити кілька із зуїтських обіцянок і принять "парати".

Знесилені ж остаточно вояки, гинули від туберкульозу і інших хвороб і знаходили собі вічний отпочинок на таборових цвинтарях Ланцуту, Вадовиць, Стрілкова, Депіорна та інш...

І коли люди, що лире зіддані українській справі, із любови до знівеченої і покинутої ними війська, організували тут з Чехії

манітарну" культурну поміч, вони заскрготіли
бами. Вони намагались назіть чинити перепони
сякам, до зтікали сотнями з таборів до Чехії з
їхнєю "опіки", але і тут "прогалилися". Вони
алишились самітні, бо значна частина і однодум-
ів їх-покинула і зашла, нарешті з іншими, по-
міч в осередку, створеному ненагисними ім ес-ера-
ми.

Такий стан річей довів їх до божевілля... Не
добувши в свій час для себе доброї слави, стали
укати слави в руйницькій роботі, подібно Геро-
лату, що спалив прекрасний храм Діани лише для
того, щоб прославити своє ім'я.

Вони почали робити спробу зруйновати ту до-
могу, ті культурні вогнища, до збудовані тут
Чехах, не з угоду скремих осіб, але для цілої
еміграції. Вони пішли проти свого народу, проти
воєї нації, вони хстіли спровокувати українсь-
ку справу в очах чеського громадянства але цей
"сперемент" обману надії їх.

Ми спостерігаємо певну аналогію в руйницькій
роботі, як іхні так і большовицькі. Вони руйнують
міграцію ("свою") і большовики руйнують ії. Вони
руйнують тому, що хотять здобути "славу", та
статочно доказують цим, що здібні робити тіль-
ки шкоду. Больщовики ж руйнують міграцію з мір-
овань "зидого періоду". Одначе ріжниця цілесо-
вісна, що їм утворити з большовиками спільний
фонт для наступу на українську еміграцію...

Ілля чого ж тоді вони начепили на себе емб-
лему української державності: "Гризуб"?

Ланьба і сером!

Після такої праці "патріотів", історія ук-
раїнської еміграції, зможе уділити їм місце
блєки на чорні дощі.

М.Чарський,

СМЕРТЬ "НАЖРАДСГС".

Стара "комуністична гвардія" рідкає. Невиліккий протяг часу, а вже не стало 1) Леніна, 2) Фре-
зе, 3) Дзержинського. Помер "золоте сердце"
Дзержинський, оплакала його комуністична гвар-
дія і поховала "шою" скрижалів комунізму -
Леніна. Вмер 23 листопаду в Львондії "золотий
карман" Красін і його з великою помповою зевутъ
до Москви добр поховати "одеснук" комуністич-
них скрижалів.

"Сумно, невимозно сумно, що не стало серед
нас Фелікса, (Дзерж.) але його натхненою пра-
цею, його палкою любовю до пролетеріяту вихо-
вана н о в а м лодъ, котра дастъ достойных
заступників" - так казав над могилою "золото-
го серця" оден із старих "гвардійців".

"Помер де оден із найстарших членів нашої
комуністичної партії, де оден з на брозумі іцих,
наїнергійніших, наїсміливіших, найкращих на-
ших товаришів... Помер він далеко від країни,
яку він горяче любив" ... і т.д. Це телеграма
А. Енукіда з Москви (Прол. Правда ч. 273. 25-XI-
1926 р.)

І дійсно. Надто виразно зідбилася "любов" пролетаріяту у Львондінського позпреда. Лише в деяту річницю своєї премоги зідсвяткували комуністи. І за цих девять років, того нескризаної самими комуністами недастя, голоду і злиднії цілогу "союзу", найбільш енергійні, найбільш рядний і чесний Красін зумів "зібрати" ТРИ МІЛІОНИ ФУНТІВ СТЕРЛІНГІВ. А ба-ж це не є доказ енергійності, сміливості і "великої" праці оден з найстарших членів "комуністичної" партії? де розум і ніякі порядності і чесності ціому захованій зесь зміст "комуністичної" піці. Але хіба-ж зін оден? За ним ціла "ланга" ді "учні витвереної ним" школи далі продовжують його працю" пише стара гвардія комуніста за ними слідом, це ж саме повторює комуніст "ополченіе III розряду = "наші" зміновіховці. ді, коли на Україні сотні тисяч безробітного таріяту, сотні тисяч безпритульних і розслівських дітей на бруку великих міст, десятисяч підростків-дівчат заробляють щматок хл

ституцією, предаючись цій же старій і новій
сдії.

"Золотої карман" Красін, видно добре зрозуміло - грабування грабоміца. В одеські на сташих членів партії дав зразки приклад своїм молодшим товаришам. А грабування приходилося не тільки награбовані. Недавні копії, запрацьовані крізь аицею селянина ітника, зачались теж награбованим і грабуватися. Грабувалося рідезим красноармійцем і ленівцем в "золотої карман" Красіна. Лише від можна пояснити ті "скромні засадження", що блені Красіном. "Згадка про небіжчика, - говорив телеграма Наркомзаксправ "Союзу" - не ятісні серцях ні. Іого найближчих товаришів і другів, ні з тих міліонах трудящих нашого Союзу, і він так цире віддав своїх найкращі сили і життя". І цілком злушно. Вона ні коли не сно в наших серцях, ви ні на хвилину не залишили думати про свого найстаршого товариша, про тих мілісні фунтів штерлінгів, котрі в та-переконуючим цеказом його "праці" і такою бессбічною нагодою зашові "праці". Його також не забудуть ті сотні тисяч побораних ним солян і робітників, до може на-придуть на його похорони щоб віддати по-вінне . . . прокляття... "Історики мозкої пролетарської Революції відведуть право. Красіна заслужено місце" - пише "Нове життя" сумні вночісь в тому, що коли історію Красіна будуть писати прості люди, то зони дійство-ї відведуть йому належне місце, ми не візьмемося ні на одну хвилину і в тому, що старої гардії буде де не сидіть з сестрою карманом"

М. Мезенців.

"ПОМИЛКА."

Щоб оправдати свою ганебну роль вислужування у москівських лъокаїв, зміною іх зці намагається переконати непокірників, такою аргументацією: "Теперішня влада на Україні є єдиню можливою владою, українською, (чому є доказом українізація) владою правною, яка трає більшів і населення з нею погоджується. Отже нема чого мозолити очі західній буржуазії, а цим самим затримувати визнання С.С.С.Р., треба їхати до дому займати адміністраційні посади і допомагати владі з її тяжкому змагані з капітала ізмом.

На Україні інтелігенції живеться тепер дуже добре, навіть купують предмети роскоши: "Ось тепльяно то що, а що селянин бідує то це присто помилка на яку з часом звернеться узага".

Большевики, а разом з ними зміненоїковці переконують, що теперішня влада на Україні є правною, яку підтримують широкі народні маси, це явна брехня, бо утримались вони лише тому, що демагогічно використовували темні маси до того часу поки їхньому пануванню загрожувала небезпека. Коли ж небезпека минула, вони ці маси здушили в нечузаний спосіб.

Такі слова, як "мир хижинам, війна дворцам", які раніше на кожному кроці кидалися у вічі тепер зникли. Може тому, що пролетарії замешкали в них? Ні, лише тому, що самі з них зигідно розмістилися,

Вони розглядали людей лише як матеріал для своїх комуністичних експериментів, як робочу худобу з якою нічого рахуватись.

Громадянин союзної республіки немає і не має прав, ані голосу, він мусить лише корититися волі панів з Кремля, - терпіти і мовчати.

Облави, які роблено під маскою перевірки документів, а з дійсності для грабунку і захоплення рабів, були звичайним явищем на вулицях великих міст.

Під ударами прикладів гнали людей, як скотину на всякі роботи зовсім нерозбиравчись чи то буржуї, інтелігенти, чи робітники.

Большовики, своїми реквізіціями, як з місті, так і з селі дозели населення багатої країни до голоду й мору.

А "ви зволітелі народу" від імені якого виступають, е дуже далекі ділити з ним його нужду.

Вони сито, весело і п'яно жили й живуть, по їх послуг пальці московських царів, кращі готові; віли, автомобілі, дерев'яни мілини, бриліанти, величі суми золота державного і реквірованого, вино й жінки.....

Всякі спроби народного протесту, здушуються карними відділами, в морі крові й сліз, залізом і огнем змушують народ мовчати або показати перед світом, що в сов. республіках живеться, як в раю бо народи "мовчать і благо денствують".

А де де самого Леніна, який став новим божеством, а його заповіти евангелієм для тутешніх зміновіхівців, які вішають портрет Леніна, по іезуїцькому прикрашуючи його стрічками. Кажуть, що це є найбільший герой і геній, про якого весь світ говорить. Говорить та не про його геніальність, чи геройство, а про те що він тиран і кровожадний зампір про якого світ не чував. Большовики ж зробили з нього святого, доб справдати свої ганебні злочини і всякими засобами стараються щоб народ увірував в нього та з його заповіти, а цим самим спрощав своїх катів.

Але український народ цього не робить і ніколи не зробить: він падає під часю до своїх гнобителів і в слушний час змете зі своєї землі, послитої кровю і слізми, засіяні власними кістками найлучших дітей країни, які полягли в нерівній боротьбі з божевільним золодарем Леніном і ленінцями. А зміновіховська українська "інтелігенція", яка вийшла з того ж самого народу і кінчає в культурній Европі високі школи, набирається такого "розуму", що без крихіткої критики приймає всі "символи віри ленінізму", а що не весь світ визнає ленінізм, то це лише тому мовляв, що буржуазна Європа морально слабча і тому така ворожа до нього, а що на Україні селянство прости нього, то це тому, що воно темне і не освічене, - "ось, ми кінчено школи, так візьмемось за освіту селянства". Так національні зрадники, яничари, всякі "атамани" і зими суді тепчути своїми брудними лапами найкрай-

щі ідеали за які сотні й тисячи їх колишніх підлеглих і товарищів віддали своє життя. Зневажаючи тих найкращих людей, які зже боронитись не можуть лише їх кістки роскидані по широкій Україні, кличуть до пімсти нац бувими "презідниками і товаришами", не за те, що вони стратили своє життя - ні, їх дух живе серед народу і запалює народні серця огнем пімсти, але за те, що зони ці бувши "атамани" і "товариші" сміли називати себе гордим іменем Українця, сміли бути "атаманами і товаришами", а з критичну хвилину зрадити свому народові.

Радуються наши иничири з українізації на Україні; вхопилися за неї, як за "аргумент", який мусів переконати непокірних в правдивості їх доказів про необхідність призвати владу і вертатися чим скорші допомогти переведеню великого діла українізації, бо ж мовляв "хороша" злаца: соціалістична, та ще й українська; деж-би таки москалі хотіли з України зробити спріжню Україну, доб у всіх установах була українська мова? Тут вже сумніву бути не може.

І так белькочутъ, бо начальство приказало. А поставити йому питання: чому це так кричатъ тепер про українізацію, коли раніш за одне слово Українець рострілювали?

Зміновіковець відповість: "то була помилка". Добре, припустимо, до то була помилка, значить помилялися вони ті "геніяльни презідники", а якщо помилялись вони, а не ви, то мусять напрацюти помилку, - я вже ножу передачею зам влади, але принаймні людським походженням із замі. І не дивлячись на таке ганебне позаждення з замі, ви все такі намагаетесь прислухитись свому панові.

Для чого приниження, для чого плювання собі в лиці, для чого кричти про свої помилки, коли кажете самі ж, що помилялись не ви, а колишні вороги, а тепер ваші презідники.

"Українізація України". Україну українізують, хто українізує і кого українізують?

Чули про польонізацію, русифікацію українського народу і т.д., але українізувати укр.нарід - такого ще не чували.

З цього може бути висновок такий: большовики дали такий термін своїй новій політиці на

Україні, тому, до України зовуть вони державний апарат, який є по національноти московсько-жидівський з малою примішкою яничарів, - та у Україну безумовно українізувати треба, щоб легче було обдурити українського селянина і спровокувати чистоту національних змагань.

А що зміновіховці признаються до "помилок" та тепер стає зрозумілим, що вони дійсно помилилися, що змагання за визволення нації одне, а змагання за українізацію України, себ-то допомагати зорогам української нації не зовсім є іншого. Одже хіба лише так, а не інакше, можна зрозуміти українізацію України. Так саме її розуміють і зміновіховці, а доказом цього є те, що просить покірнис у катів українського народу "українізований України", помилування і прощення своїх "помилок".

І. Грушевський.

-00-

БІГОЛАНИХ ХАРУСЬКО!

Накатає таку статейку, що висловлюється на мові "госнацій" - можна сказати просто "цимес", ну прямо поминальна граматка: тут тобі тричі девять раз помянуть М. Шаповала і інших, одним словом все як предписано буде "правилами для зміновіхнувшегося в Ч. С. Р.", але ні одна радянська часопис не прийняла. В загалі треба сказати там твориться, щось не зрозуміло, - здається чи серед справжніх комуністів не завелись часом "прихестні буржуазії", бо щось вони погано посмірджають. Як же правовірному, можна сказати визначному зміновіховцю, не давати місця на сторінках рад. часописів, наліт вилаяти "правильне еміграційне кубло" - це просто контрреволюція, якщо хочете...

Пришлось, бідному, "експрес-рекомандо" вислати до правильного "Нового сміття", де до безголових статей колишнього "голови" вже звикли, що тогож "журналчика" видається на "каз'онні", то може й надрукують.

Отож в ч. б "Н. См." Й надрукували "продукт творчої розумної праці". Аarusя: - Мог із асенсаційної бочки лістеться на сторінки "журналу" . . . . б'є суд, помий . . .

Нічого дивного, чим набита гарусева голо-
ва - те з неї виливається.

-с00-

ЧОРНЕ ЗОРОНИ.

Зараз, коли в У.С.Р.Р. зростають внутрішні сили до перетворення більшовицької деспотії в вільну трудову республіку, шляхетські шакали шакали та їх яничари - українська ердекія - готовуються до інтервенції. Теперішній реакційний уряд Англії звісно здогадує політичну боротьбу проти пропаганди більшовиків, а для цього - проти їх держав. Він до певної міри одтягнув од С.Р.С.Р. на свою руку Німеччину, Туреччину, зважаючи в своїй кілії Польщу. Пільсudsький є спрощі зигратком в руках англійських реакціонерів. Інтервенція шляхетської Польщі на Україну та С.Р.С.Р. означає похід чорної реакції не тільки проти більшовиків - вони втечуть - а проти трудового українського суспільства, проти його соціальної революції, проти самостійності України. Польща до Києва і Чорного моря, люті шляхетська Польща - от мата Пільсudsького і про цю мосту пише одзертко його преса.

Всяка інтервенція на Україну буде нападом нових гнобителів, новим поневоленням з моменту, коли українське трудове суспільство є напереддні свого визволення.

Боротьба з деспотією В.К.П!

Боротьба з інтервенціями!

Оборона сил і добра українського трудового суспільства!

-с00-

ХТОСЬ ДУМОЮ БАГАТИЕ...

"Там де зараз тече річка Інгулець, на лівому березі передбачається 1928 р. розпочати будову великого металургійного заводу. Цей завод головним чином вироблятиме чавун, криштуалізо - 40 міл. пудів за рік.

На заводі працюватиме 6000 чоловік.

У зв'язку з цим населення Кривого Рогу збільшиться на 25,000 душ.

Будова обійтеться 80 міл. рублів. Як що ці гроші по закінченню проекту буде відпущеноЛим - Москвою? Дурна думка! Чи може вдовго "расінау") завод в 1903 р. розпочне працю?"

Чому лише до 1930 р. "домріяв" червоний будівничий - не зідомо.

Ліпше подумали нац тим, як повернути населенню накрадені та награбовані покійним червоним може владцем З мілісни штерлінгіз, або 30 міл. до зөсних рублів, яких напевно зистарчить ізбувати не один завод - залетень!

Але це для "радянців" дуже лоскотне питання.

-00-

А ДАСТЬ БУЛО ТАК БЛИЗЬКО, ТАК МОЖЛИВЕ...

"А коли пересятко зиросте та стане свинею, та приїде нових 12 поросят, а ті знову зиростут та знову приїдуть по 12 поросят - тоді я продам їх, поставлю хату..... і т.д." Казав бідний цадько, збираючись накрити шапкою того зайця, з якою мала розпечатись велика акція.

Теж-те мрія бідний, темний, неосвічений цадько, а ось послухайте про мрії "вчених" "українських" наркомів:

"А спрощену базову дасть нам Дніпрельстан. Післідженням останніх років встановлено, що на Україні, на території відомих Олешковських пісків цілком можлива культура базовни при умові коли Дніпрельстан дасть воду для зарошення тих пісків."

Вже й зараз є плян про засів в районі Олешок 150.000 десятин базовою.

Базовництво, як інтенсивна галузь індустріального сільського господарства і завоювання промисловість на Україні!

Чи мріяли ми про це раніше?

Ні!" "Вісти" ч. 229.

Останнє "ні!" Чубар так зигукнув, що "Московський Союзний Ряд", який мав асігнувати гроші на будівлю "Дніпрельстану" - "сположився" і...

"в лавах Союзного Москівського Уряду та московських господарських колах стала дуже актуальню справа "пенехання" будови "Дніпрелістану".

(Заява Чубаря на ІІ сесії "ЗУЦІК-у").

-с0с-

ПЛЮДИ "УКРАЇНІЗАЦІЇ".

Офіційний орган Харківського Уряду "Вісти" в ч. 227 помістив таке урядове оголошення:

- "Від Одеського "ОКРАДІНІІДІЛУ"

"Народженець (?) Галичини - Василь Ілліч (г) Наконечний, до народження 1901 р. й зараз мешкає в м. Одесі підняв (?) клепотання про перехід до українського громадянства".

Що й казати, пильно виконують Ризику умову, навіть у себе бояться назвати Галичину українською землею.

А ось другий урядовий документ:

У.С.С.Р. (Бритінал з редакції журналу!).

Начальник
Міськрайміліції

м. Бердичів

Робітничо-Фелянської

Радянської Міліції

14/січня 1926 р.

ч. I38

м. Бердичів.

Довідка.

Дана ця Міськрайміліцію

м. Бердичеву. Жителю Іменіко-

му Олександру з тім, що на

підставі зтвореного (?) до-

зіду зяснено (?) що він має

хату, клуню, хлів, землі 4 дес. 700 кв.

саж. дзік і няки (!), одну корову

та двоє свиней..... і т.д.

Видано на предмет (!) представле-

ння до Народ. Комісарінту Закорд. Справа

Начміськрайону (підпись)

Ст. Діловод (підпись) "

Такою "українізованою" мовою урядують "Держустанови".

-с0с-

ДО ПИТАННЯ УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКИХ
ВІДНОСИН.

Вже давно висохла й змилась на вулицях Парижу кров С.З.Петлюри, вже тіло його покоїться в глинястій землі паризького цвинтару, а жидівська преса лютує далі, облизаючи помийми постать покійного, а часами й цілий наш народ.

Пущено в хід усі можливі й неможливі засоби: перевертання фактів, сальвування документів і інше, аби дішев захистити від правдивої карти вбивця.

Коли в засліпленню, з кудлатій, збаламученій голозі Шварцборта монла зникнути така абсурдна злочинна сумка, то як сміє обсроняти її загалом діяльства, цвіт жидівської нації - її інтелігенція, без ріжници політичних напрямків? - Тут всі жиди соціалісти, сіоністи й ортодоксисти стели на засаді талмуду: - "Най загинуть тисячі гоїв, аніж маз би загинути один жид".

Перш за все ми мусимо з'ясувати перво-причину цикого вчинку Шварцборта, - ми мусимо скласти своє слово за погроми.

До цього часу в українській пресі дуже мало уделено місця для з'ясовання причин погром міг, а також цілком не було зазначене, чи громили жидів українці.

Щоб зітповісти на це питання, треба трошки заглянути в історію нашого народу, треба пригадати собі родю жидів на Україні не лише під час естаніїї революції, але й раніше.

Отож наплив жидів на Україну датуємо часом ХУ-ХҮІ століття, коли вони переселяються на Україну разом із польською шляхтою, яка завойовавши Україну розділила по-між себе українську землю.

Жиди оселяються з містах і містечках біля польських панів, виконуючи функції арендаторів. В жидівські руки дістається більших панських дворів, синків і навіть... церкви.

З страшний спосіб жиди-арендарі витягають з українського люду жите зі соки, спричиняючись не лише до економічного, але й духовного нищення нашого народу. Будучи звязаними з польською

шляхтою, жиди уживають польської "панської мови" негуючи українську "мужицьку" мову. Уярмлений український народ відчував у першу голову над собою гніт юдівський, а потім знове польський. Повстання, які вибухали на Україні в часи Залізняка, Мельницького, Гонти - були скроєні проти ворогів українського народу - юдів і ляхів.

Пізніше Україна підпала під московську владу. Жиди не могли знове мати такого пануючого становища, як за поляків і починають шукати інших шляхів для існування:-

Вони починають займатися ремеслом, торгівлею тощо.

Таким чином, з наслідком втрати юдіями за панування московського царизму на Україні свого привілейованого становища - більшість юдівського населення спиняється перед масами міського пролетаріату, який розвитком капіталістичного устрою в Росії все більше підупає матеріальнє, будучи визискузаними своєю й чужою буржуазією, однаке й пролетаріят юдівський психольгічно вихований в дусі національно-панючих на Україні пролетарських класів (російських), а тому ставився до національних і культурних змагань українського народу цілком зороже, бачучи в них перешкоду з здійсненням їхніх соціальних домагань.

Історія революційної боротьби з царотом зазначила сотні-і тисячі революціонерів-жидів, які клали своє життя на зіктар революції. Однаке з цих тисяч лише окремі одиниці віділяли з цілого комплексу революційних проблем - питання української визвольної ідеї та змагалися за її здійснення разом із українськими революціонерами, бачучи в тому розрішення і юдівського питання на Україні, бо ж домінуюча більшість юдівського населення скупчена на нашій території.

При такому комплексному стані українсько-жидівських відносин застала нас Велика Революція 1917 року, а тому зовсім не було несподіванкою, коли з перших днів революції юдівські політичні проводарі, а за ними і юдівські маси - поставилися зороже де україн-

ських визволінік змагань. Даремні українські революційні партії кликали жицівських політиків із до спільнотої браці - зоні залишились на бріві сильнішого - Російського Тимчасового Уряду, а з упадом його, подавлінча більшість жицівських політиків перейшла на бік большовиків.

З цим монтом зони запанували політично та економічно на Україні.

Лди взялися самі вирішувати українсько-жицівські взаємовідносини, а що у спосіб винищування української інтелігенції, як контр-революційнів, українську літературу - як буржуазні, українського селянства - як куркулів. Так скоплює при однім спогаді про ті страшні жорстокості, з якими московська комуністична влада руками жиців, прозаджувала на Україні свій лад. У Київі 1918 року проти українців боролися в арсеналі з подавляючою більшістю лди, які при допомозі Мурав'єва, заволодівали Київом разом з київською червоною сірдою, розстріляли більш 7.000 української інтелігенції.

ІЯК наслідок цього всього український народ захищаючи своє життя, свій маєток, власні батьківські землі від своїх національним і соціальним зорогом - московською комунісю та її комісарами на Україні.

Але Український уряд і зійськова влада, на чолі з покійним С. З. Петлюрою, старалися усіма силами запобігти жицівським погромам.

Фізично нас перемогли. Українська розбиті армія мусіла відійти за кордон. Але моральні поремогли. Москвська комуністична влада на Україні, а з нею Й. Нагановичі, Боруховичі й інші нинішні володарі змушені толерувати у українську культуру, вчитися української мові.

Чи ж цим розвязане жицівське питання на Україні в цілому його обсязі, та чи усунено всі елементи, звязані з ним? Не!

Кольонізація жидами Півдня України з портами на Чорному морі, захоплення ними торгівлі, промислу, адміністративних та культурних центрів і надалі залишає їх на Україні нацією сесціяльної політично пануючою.

Перемігши з собі страшний біль зід свідомих і несвідомих хиб жицівських політичних

чинників, ми ще раз кличемо: Схаменіться! Українсько-жицівські відносини мусять рішатися не з ножами за пазухою, а з поєднаною щиростю та бажанням зуправити їх. Ми погодимось на співгосподарювання жицівського населення на Україні, але ніколи не допустимо панування його над українським народом.

Л. Клименко.

-с00-

ТАМ І ТУТ.

Там на українських землях під Польщею шляхта польська катує українське населення, грабує його маєток, нищить його культуру.... Катує в застінках дезензи, в мурах вязниці, катує й прилюдно.

Зараз відбувається судовий процес проти 151 українських селян, яких зде цзя руски тричують у вязниці за те, що осмілились боронити себе, свій маєток.

Дезензи знати, до не людськими муками змусили своїх жертв давати хальшиці візнання, виступають як "свідки" в процесі.

А тут в Подебрадах "цзіт" української нації - українська інтелігенція, та що має понасти світло науки на українське село - після недавного лизання п'ят польському сзуїту Шептицькому - съяточно приймала й гостила Т. Голузку, сіційного представника польської влади; тої самії влади, де судить 151 українця прилюдно й таємно в застінках мурів, мердуючи тисячі країних українських синів.

Ганьба ж вам поневе, що ради "топленьких місць", які вам лише пообіцяв польський пан - забули свою національну честь і гідність. Ганьба вам, бо ступиши на шлях панських лизоблюдів зи підете по їхому до польських дезензів, що є для вас не минучим, як компенсація за панську ласку.

-с00-

ТЕЖ "ПРОТЕСТ".

По ріжному реагувало українське студентство на пресвакації в "замітку" гуртківського "органу" "Тризуб", що появилася в ч.52. Організоване свідоме студентство, що ще з рядів української армії зрозуміло політику "уряду" зінесь зідповідні протести одмежовуючись від цього "державно-урядового органу". Студентство не організоване протестувало по-своєму: полаялися, покричали, помахали в повітря кулаками і заспокоїлись. "Запротестував" і ЦЕСУС. в ч.ІІ "Студентського Вістника". Перед цим управа "ого" зистосувала відповідного листа" до п.міністра Гірси.

Здавалося-б, до ганебна провокація людей, що прикрилися урядовою тогто, а на ділі провадять злочину, українській справі, працю, мусіла-б бути зрозумілою ЦЕСУС-ові, як центральному органові українського студенства, і зідповідно до цього, ця правда повинна бути зкалічкованою. В ційсъності випадає не так. ЦЕСУС в своєму "протесті" пише, що "таких закидів можуть допуститися лише особи непсінформовані у справах української сміграції в Ч.С.Р." Мені здається, що ЦЕСУС, зокрема його редакційна колегія, дуже добре знає, що редакція "Тризуб-у" "добре" поінформована про стан української сміграції в Ч.С.Р. і до появлення цієї замітки можна пояснити лише хворобою Геростата - і вро́р с ж і ст ю до активної частини української політичної сміграції в Ч.С.Р., що створила умови, в яких тисячи української академічної молоді бе з ріжницею політичних пересеконань можуть одержати освіту. І в без силії злобі цей "уряд" скерував свій юдиний удар на українське студентство, що з п'єшою чергою, на студентство, що перебуває в Ч.С.Р., централею якого є ЦЕСУС, а тому ЦЕСУС мусів би відповідно цьому запротестувати. Треба нарешті прозріти і відзвітно сказати, що причиною появлення цієї провокації є не лише "непсінформованість"

редакції "Тризуб-а", а його зла воля, бажання спровокувати українську еміграцію та безсила злоба до людей, які спричинилися, більше того, створили перші українські високі школи за кордоном, тоді як ~~діло~~ не було на Батьківщині. Цим зроблено непомірно велике діло: українська культура була, є тут, а тисячі людей, що засуджені були "урядом" разом з поляками на чізичну смерть в таборах, побірають освіти в цих високих школах.

Студент техніки.

-000-

НА "ЛІСИЙ ГОРІ"

12-XI ц.р. відбулося з Подебрадах засідання таємного "Братства спасіння України" (прихисток польських масонів) з складом: Лотоцького, Славинського, Мацієвича, Левицького, Бочковського, Іваніцького, Коваленка. Обговорювалось майбутня інтервенція Польщі на Україну. З цього призуду "інкогніто" приїжджав з Варшави і "сам" Андрій Лівицький.

-000-

ЛЕВКО "ЗАСИПАЗЯ".

Після хамської замітки з "Тризубі" про Д-ра Гірсу та М.Ю.Шаповалу єрдеки вигнали Левка Чикаленка з посади голозного редактора. Попробував зін поворнутися в Прагу на свою посаду лектора в Педагог.Інституті, але й тут Йому перадили не рипатись. Тепер над Левком змилувались і далі Йому в "Тризубі" посаду..... голозного коректора.

"Пречиста Діва" сама взялася за рогача і тепер все виходить з під її "високої" руки.

-000-

КОМУНІСТИЧНА ДІЛІСТІТЬ

З ч.-I69 "Пролетарської Праці" автор статті про акти з комуністичної партії Київської округи та самого міста Києва подає де-кілька досить цікавих чисел, які-б треба було з першу чергу зрозуміти змінозіховцям та панам докторам, що перевозять з езентуалізму захоплення від комуністичної національної політики "цілого союзу". Так наприклад актив Київської Міської Парторганізації складається з 58.9% робітників, 4.7% селян та 36.4% інших. З цих цифрах справа випадає цілком носмаленськ. Київ перші знюючи велике місто, в деякій мірі /для України/ являється фабрично-заводським містом і тому цілком природно що в активі парторганізації робітники занімають перше місце, інші - друге і селян зовсім мало. Але засто приходиться до парторганізації цілої округи, тобто цілої Київщини, де селян згідно з комуністичною статистикою є понад 80%-і на цих 80% селян в активі парторганізації є селян 8% тоді робітників 78% та інших 14%. Щож до національного складу то ці цифри є ще більш цікавими, а саме: Білців 37%, Москалів 28.6% / всього ж в організаціях є 50% / і Українців 25%. Решта припадає на інші національності. Отже видно, що актив, який веде за собою партійну кобилку, який диктує є яскраво ж и ц і з с є к о м о с к о в с ъ к и м. На 30% Москалів з партійних організаціях Київської округи 28.6% є в активі партії при чому ці 28.6% очевидно припадають на "робітників" Приходиться дивуватися цьому активові. Виходить що за малим коефіцієнтом робітник московської національності належить до активу партії. Це випадає зовсім ненормально, бо робітників Київської Округи цілсі України взагалі ми знаємо. Кожному із нас відомі ці робітники, московські національності, що знаходили працю по селах, містечках та містах Київщини і цілої України. Це лжє зов-

сім неграмотні, що займалися т.зв. "отхомім про-
мислом" /грабарі, теслірі, кроозелищики, малірі і т.

Неможна припустити, щоб комуністична партія ви-
сунула цих робітників, які занадто далекі від
ускої політики з активу. Тут є щось інше. Цих
"робітників" /маєже ціла кількість Москалів з па-
ртії/ заповнє московська бюрократична і зовсім
нem комуністична але вірна Москві адміністрація,
спеціально для якої і провадиться, зараз з осо-
бливою інтенсивністю "українізація":

Дальше автор статті сам розкриває ційсний
стан речей подаючи цифри, які показують знання
української мови. Він сувязально каже так: "про-
знання мови п'єзних відомостей немає, приблизні
ж данні кажуть, що біля 20% знають укрмову з а-
го з о л ь н я ю ч з, 26% знаєть т р с х и і
44% з о з с і м не знаєть." От як ви-
падає актив української комуністич-
ної партії. Нашіх же землячків, які на вітві і
продалися, або "по глупості своєї" пішли пра-
цювати на "користь" свого народу зіссовують як
можна найдалі від активу, хиба лише заста мі-
ють перекладати комуністичну "літературу"; що
виходить українською мовою і як людей, що про-
вадять не активну, безініціативну працю за ак-
тив не зважають.

Абсолютну ж більшість партактизу складають
жиди. Іх є 37% так що провід партії на Україні
є нерв за все в руках жидівських а потім уже
московських.

Так випадає "українська" комуністична партії

Мик. "Качинівський."

ВИДАЕТСЯ НА ПРАВАХ РУКОПИСУ.

рт 824

ЦИНА 1 Кс. 50 б.